

Forrai Eszter

MAGÁNGYŰJTEMÉNYEM FESTŐJE:

FRANS SCHUURSMÁ

Frans Schuurisma.

jövök, megállítom az időt, hogy egy ringatózó tutajra, hullámokon lebegő „műterembe” lépjek, a holland festő párizsi otthonába.

Ez az otthon-műterem szoba-konyha, és igen romantikus. A festőállvány néha meginog, ahogy hullámszik a Szajna. Ilyen mozgó „talajon” alkot a festő innen a képek légies, szálló repülő vibráló atmoszféréja. A mozgást követjük, s csodáljuk az egyensúlyt, ami a képekből árad. Egy nagy utazó visz bennünket világkörüli útjára. A Szajnáról indulunk, s valahol messze kötünk ki. Az érzelmek itt nem a felszínen mozognak, az élet a szenvedély, és szenvedés lüktet a vásznakról.

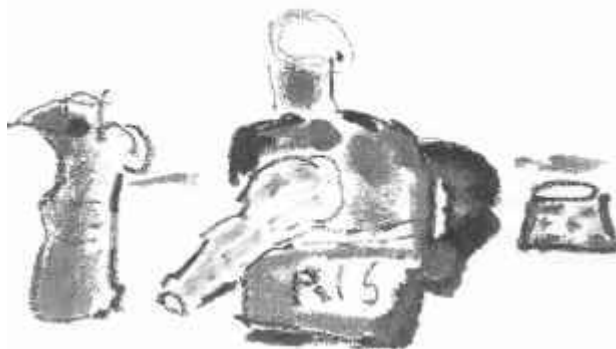
A festő szerény és halkszavú, ahogy mondja: „az isten kertésze..” Képei ezért hatnak oly erősen a nyitott lelkű emberre. „A dráma sok festőnél csak felszínes, érzélgős művet szül - mosolyog - nehéz visszaadni az igazi átélt szenvedést”. Én Schuursmára bízom életem legdrámaibb verse, a Lépcsők illusztrálását. A vers a holocaust emléke, amikor a náci gyerekeket lőtték a Dunába. A festő rajza, a levetett gyerekcipők a Duna partján, kifejezik a drámát, nem kell látni a katonákat, a puskákat. Kevés utalással felvillanthatjuk az emberben a tragédia súlyát!

- Hogyan látja a mai modern művészet jövőjét, a kortársait? - kérdezem.

- Sajnos a mai művészet nagyon szerebrális, főleg az értelemre, nem az érzelmre hat, számomra azonban, ha nincs emóció, mélyről feltörő érzelem a képen, akkor halott mű születik. Azt hiszem a XX. században a festők legtöbbje elrugaszkozik az emberközelségtől, a humanizmustól.

A műterem meginog, ahogy egy sétahajó elhúzás mellettünk, a képek körtáncot járnak; a csendéletek különleges dialógust szönek. A kávéskancsók és csészék vitatkoznak, veszekednek. Játékos társalgásba kezdenek, fintorognak, követelnek, néha fittyet hánynak a világra. Aztán ott egy másik kedvenc téma, a „favágók”, s akárcsak Basetitz-nél, erőteljes szimbólumok. Azt hiszem, a festő maga is „favágó” akar lenni, egyszerű és erőteljes, néző és csodáló...

Végül a kormánykerékhez lépünk, s itt a festő utazó kapitány lesz. Megkérdezzük, hova szeret utazni, mik a tervei: *Utazom, ha nem is távolodom el a vizekről, s ha kedvem van, a zene hullámhosszain, Mozarttal vagy Bachhal repülök, vagy előveszem a szaxofont, és elindulok messze vizekre.* Nekem pedig Aladdin csodalámpája jut eszembe Frans különleges kancsóiról, hiszen varázsol, elvont, de elérhető utakra vezet, s büszke vagyok, hogy e nagy művész útítársa, műgyűjtője lehettem, s ha csak egy vers erejéig is, szólhattam művészetéről.

Frans Schuurisma világa

*A festőállvány meginog,
S a tutaj követi ecsetvonásai ritmusát
Jobbról balra dülöngélő modellek
A kávéscsésze társalog a kiskanállal
S a széllal beszélgetnek a színek
A kerek ablakon betekint a Nap
S tánra perdülnek a képek
A részeg hajó dülöngél pasztell fényben
A testek ölelnek
Az állatok beszélnek
A csendélet élni kezd
S megindul a szenvedély útján
Melyet a festő Schuurisma vezet.*